

Του

αρχιμ.Ιακώβου Κανάκη

Όταν ο Μέγας Κωνσταντίνος όρισε τον Χριστιανισμό ως επίσημη θρησκεία του κράτους, εισήλθε μέσα στην Εκκλησία ένα πνεύμα εκκοσμίκευσης.

Οι χριστιανοί που επιθυμούσαν να ζήσουν την «ζεστασιά» της «πρώτης Εκκλησίας» αποφάσισαν να φεύγουν από τις πολυπληθείς πόλεις και να ζουν κατά μόνας ή ως μικρές ομάδες σε έρημα μέρη.

Αυτή είναι η αρχή του μοναχισμού.

Οι άνθρωποι που θα ζουν στις ερημιές (στα μοναστήρια αργότερα) δεν θα το κάνουν επειδή μισούν τον κόσμο αλλά επειδή αγαπούν τον κόσμο. Όπως και σήμερα οι μοναχοί ζουν στις Μονές και συνεχώς προσεύχονται για τον κόσμο, έχουν μέσα τους την καλή αγωνία για την Σωτηρία του κόσμου. Στις δεήσεις τους λένουν: «Θεέ μου, σώσε τον κόσμο». Στις μονές πηγαίνουν επειδή θέλουν «πρόσωπο προς πρόσωπο» να ομιλήσουν στο Θεό χωρίς τους περισπασμούς και τις βιοτικές μέριμνες.

Οι μοναχοί δεν είναι «οι ναυαγοί της ζωής» αλλά αυτοί που χτύπησε μέσα στην

καρδιά τους η αγάπη για το Χριστό! Στην καθημερινή τους ζωή μέσα από τις Ιερές Ακολουθίες αγωνίζονται να κόψουν τα πάθη τους και να πλησιάσουν το Θεό! Νυχθημερόν προσεύχονται για όλο τον κόσμο και αφήνουν τελευταίους τους εαυτούς τους. Όταν λοιπόν ερωτηθούμε τι κάνουν οι μοναχοί στα μοναστήρια, να τους απαντήσουμε ότι κάνουν ότι πιο πολύτιμο και σημαντικό μπορεί να προσφέρει ο ένας στον άλλο. Προσεύχονται με αγάπη για όλους τους ανθρώπους.

Αυτό που κάνει εντύπωση στα κείμενα του Ιερού Ευεργετινού και σχετίζεται με το ανωτέρω θέμα, αφορά το κοινόβιο του Μεγάλου Θεοδοσίου.

Να πως είχε διαμορφώσει το μοναστήρι του αυτός ο μεγάλος ασκητής. Ήταν για τους ανθρώπους «ο οφθαλμός των τυφλών, το πόδι των χωλών, η ενδυμασία των γυμνών, το σπίτι των αστέγων, ο ιατρός των ασθενών, ο χορηγός, ο υπηρέτης, ο δούλος»! Ήταν αυτός που με αυταπάρνηση, υπομονή και αγάπη έπλενε τα αίματα των τραυματισμένων, καθάριζε τα τραύματα και τις πληγές τους, φιλούσε τους λεπρούς, παρηγορούσε τους απογοητευμένους και εξουθενωμένους. Ήταν ένα ήσυχο λιμανάκι που οι ψυχές των ανθρώπων έβρισκαν καταφυγή.

Στο μοναστήρι του δεν γινόταν ποτέ διάκριση στους επισκέπτες, δεν γίνονταν διακρίσεις. Την ίδια σημασία έδινε στον πτωχό και τον επιφανή. Αντίθετα, όσο πιο άσημος ήταν κάποιος τόσο μεγαλύτερη τιμή και περιποίηση λάμβανε, ότι δηλαδή έκανε και ο Χριστός στην επίγεια ζωή του. Ο Μέγας Θεοδόσιος αγαπούσε τον άνθρωπο μέσα από την αγάπη του για τον Θεό και στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου έβλεπε τον Χριστό! Η καρδιά του είχε γίνει τρυφερή και πονούσε για κάθε τι που υπάρχει στον κόσμο. Είχε βγει από τον εαυτό του και «μοιραζόταν» στους άλλους ως δούλος και διάκονός τους.

Το Άγιο Πνεύμα που ανέδειξε τον Μέγα Θεοδόσιο, τον μεγάλο αυτό ασκητή, φώτισε και τον μακαριστό γέροντα Πορφύριο όταν έλεγε σε πνευματικά του παιδιά για «Εφημερεύοντα μοναστήρια». Μοναστήρια που θα είναι ανοικτά μέρα και νύχτα και οι μοναχοί με προγραμματισμό θα δέχονται όλους τους πονεμένους ανθρώπους που θα ζητούν βοήθεια στη Μονή. Και ένας άλλος σύγχρονος γέροντας έλεγε: «Που θα πάει αυτός που μόλις χώρισε με την γυναίκα του; Που θα πάει αυτός που μόλις έμαθε ότι πάσχει από καρκίνο; Που θα ζητήσει βοήθεια ο πονεμένος για τον θάνατο του παιδιού του γονιός; Η Εκκλησία μας περισσότερο από ποτέ οφείλει να κάνει το έργο του «καλού Σαμαρείτη» της ευαγγελικής περικοπής.